

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 lipca 2015 roku powód Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1 119,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 09 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu nabył wierzycelność przysługującą poszkodowanemu D. M. wobec pozwanego zakładu ubezpieczeń z tytułu uszkodzenia pojazdu, do którego doszło na skutek kolizji w dniu 28 kwietnia 2014 roku, w tym z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1 758,90 złotych.

Nakazem zapłaty z dnia 18 sierpnia 2015 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3784/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że strona powodowa w niniejszej sprawie nie posiada legitymacji procesowej czynnej, albowiem brak jest dokumentu potwierdzającego umocowanie S. K. do zawierania w imieniu powoda umów cesji na dzień zawarcia umowy z poszkodowanym. Pozwany zarzucił także, że również poszkodowany D. M. nie był należycie umocowany do zawarcia umowy przelewu wierzycelności, gdyż uszkodzony pojazd stanowił w dacie szkody współwłasność D. M. i Z. M., a dokonana przez niego czynność prawna należy do kategorii czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu. Pozwany zakwestionował także okresu najmu pojazdu zastępczego zarzucając jego bezzasadne wydłużenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. M. i Z. M. byli współwłaścicielami pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Z pojazdu tego korzystał wyłącznie D. M..

zeznania świadka D. M. – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 marca 2016 roku – k. 92-93 akt (zapis cyfrowy 00:01:06-00:14:00), oświadczenie – k. 50 akt

W dniu 28 kwietnia 2014 roku pojazd marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej, za którą odpowiedzialność ponosił właściciel pojazdu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

niesporne, a nadto: arkusz naprawy pojazdu – k. 22 akt

W dniu 16 czerwca 2014 roku D. M. zawarł z Towarzystwo (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo – akcyjną z siedzibą w G. reprezentowaną przez S. K. umowę najmu pojazdu zastępczego numer (...), której przedmiotem był najem pojazdu marki T. (...). Strony uzgodniły czynsz najmu za okres od dnia 16 czerwca 2014 roku do dnia 27 czerwca 2014 roku w kwocie 1 758,90 złotych brutto.

D. M. w okresie naprawy uszkodzonego pojazdu nie dysponował innym samochodem, zaś pojazd zastępczy wykorzystywał w celu dojazdów do pracy oraz niezbędnych czynności związanych z codziennym funkcjonowaniem.

umowa najmu pojazdu numer (...) wraz z regulaminem i cennikiem – k. 11-14 akt, zeznania świadka D. M. – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 marca 2016 roku – k. 92-93 akt (zapis cyfrowy 00:01:06-00:14:00), oświadczenie o akceptacji umowy – k. 61 akt

W dniu 16 czerwca 2014 roku D. M. zawarł z Towarzystwo (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo – akcyjną z siedzibą w G. reprezentowaną przez S. K. umowę o przelew wierzycelności z polisy OC

tytułem pokrycia kosztów wynajmu zastępczego. Umowa została zawarta w celu pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego w związku z powyższą szkodą.

umowa o przelew wierzytelności – k. 15 akt, zeznania świadka D. M. – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 marca 2016 roku – k. 92-93 akt (zapis cyfrowy 00:01:06-00:14:00)

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego poszkodowany D. M. został obciążony fakturą VAT o numerze (...) z dnia 30 czerwca 2014 roku na kwotę 1 758,90 złotych brutto, w ramach której czasookres najmu został oznaczony na 11 dni, zaś wysokość stawki za jedną dobę najmu na kwotę 159,90 złotych brutto.

faktura VAT numer (...) – k. 16 akt

Decyzją z dnia 09 września 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłacił odszkodowanie obejmujące zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 639,60 złotych. Mimo złożonego odwołania, (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. podtrzymał swoją decyzję uznając za uzasadniony okres najmu pojazdu przez 4 dni przy uwzględnieniu stawki czynszu najmu za dobę w kwocie 159,90 złotych.

pismo – k. 17 akt, odwołanie – k. 18 akt, pismo – k. 19 akt

Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. wzywał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do uregulowania pozostałej należności z tytułu najmu przedmiotowego pojazdu w kwocie 1 119,30 złotych, jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty – k. 20 akt, pismo – k. 21 akt

Pojazd marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzony w wyniku kolizji z dnia 28 kwietnia 2014 roku nadawał się do eksploatacji i dopuszczenia do ruchu pod warunkiem wymiany uszkodzonej opony koła przedniego lewego lub też poprzez zdjęcie koła z uszkodzoną oponą i założenie koła zapasowego. Pojazd ten był wykorzystywany przez poszkodowanego aż do momentu oddania pojazdu do warsztatu naprawczego w dniu 16 czerwca 2014 roku.

Uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego wynajętego na czas naprawy pojazdu uszkodzonego z odniesieniem do rzeczywistych dat związanych z czynnościami likwidacyjnymi (tj. data szkody, data zgłoszenia szkody data oceny technicznej, zgłoszenie oględzin dodatkowych, oględziny dodatkowe, itp.) oraz okresu faktycznej naprawy tego pojazdu obejmujący możliwości organizacyjne danego serwisu, czas oczekiwania na zamówione części zamienne, technologiczny czas naprawy oraz dni wolne od pracy, przy uwzględnieniu okoliczności faktycznych niniejszej sprawy powinien wynosić łącznie 5 dni.

opinia biegłego sądowego K.k.– k. 104-110 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych i istotnych okoliczności.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się także, uznając je za wiarygodne i spójne, na zeznaniach świadka D. M., przede wszystkim w zakresie, w jakim świadek ten wskazywał, iż to wyłącznie on korzystał z pojazdu, który uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji, mimo, że jego współwłaścicielem była jego matka, a także w zakresie, w jakim świadek wskazywał na niemożność korzystania w tym czasie z innego pojazdu posiadanego przez członków jego rodziny, jako, że pojazd taki wykorzystywał jego ojciec i nie mógł mu go użyczyć.

Istotne znaczenie dla rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie miał dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, analiz i kosztorysowania napraw pojazdów, wyceny wartości pojazdów, maszyn, urządzeń i środków technicznych – K. K.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Odnosząc się do pisma powoda z datą w nagłówku „dnia 26 października 2016 roku” (data prezentaty: 2016-11-02, k. 124-125 akt), w której powód zasadniczo nie kwestionował wniosków biegłego sądowego zawartych w opinii, podnosząc jednakże okoliczność tzw. długiego weekendu jako okoliczności wpływającej na ogólny czas naprawy pojazdu w niniejszej sprawie, to zdaniem Sądu, nie negując zjawiska tzw. długich weekendów (w tym związanych z wolnym od pracy dniem Bożego Ciała, które przypadało na dzień 19 czerwca 2014 roku – czwartek) wskazać należy, iż powód nie wykazał, ażeby w związku z tą okolicznością warsztat naprawczy, w którym realizowano naprawę pojazdu był nieczynny, a w przypadku, gdyby zakres świadczonych w tym czasie usług był ograniczony do niezbędnego minimum, to taka okoliczność obciążać może jedynie zakład naprawczy, który powinien w sposób właściwy zorganizować pracę i zapewnić ciągłość procesu naprawczego. Nie odmawiając uprawnienia warsztatowi naprawczemu do organizacji procesu naprawy według własnego schematu, wymagać należy jednakże racjonalnej organizacji naprawy w sposób niepowodujący przedłużenia tego procesu i generowania dodatkowych jego kosztów.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1 119,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), za które odpowiedzialność ponosił sprawca szkody ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. z kolei wnosił o oddalenie powództwa, kwestionując legitymację powoda do występowania w niniejszym procesie, legitymację poszkodowanego do zawarcia umowy najmu, a także czas trwania najmu pojazdu zastępczego.

Legitymacja procesowa jest to określone normami prawa materialnego uprawnienie konkretnego powoda do dochodzenia sądowej ochrony określonego roszczenia materialnoprawnego przeciwko konkretnemu pozwanemu. Sąd, stwierdziwszy brak legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej) i wydaje wyrok oddalający powództwo.

Poza sporem pozostawało, że współwłaścicielami uszkodzonego pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) byli D. M. i Z. M.. Niesporne było również, że pojazd ten był wyłącznie wykorzystywany przez D. M.. A zatem to niewątpliwie jedynie D. M. był uprawniony do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego (we własnym imieniu i na własny rachunek), gdyż to w jego majątku (jako korzystającego z tego pojazdu) powstała szkoda polegająca, na tym, że został on pozbawiony możliwości korzystania z dotychczas użytkowanego pojazdu marki T. (...). Z tego tytułu więc (odnośnie najmu pojazdu) to wyłącznie D. M. był osobą poszkodowaną (pozostając razem z Z. M. poszkodowanymi w związku z naprawą pojazdu).

W ocenie Sądu nie ulegało więc wątpliwości, iż w majątku tego poszkodowanego (D. M.) powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 28 kwietnia 2014 roku. Nie podlega bowiem wątpliwości, że w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. w wyniku przelewu wierzytelności cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim istniała w chwili zawarcia umowy o jej przeniesienie.

Jak podkreśla się w orzecznictwie i literaturze przedmiotu w wyniku przelewu wierzytelności przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 września 2001 roku, sygn. akt I CKN 379/00, LEX numer 52661). Cesjonariusz nabywa więc wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu, zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

Swoją legitymację do działania w niniejszym procesie powód Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. uzasadniał umową cesji zawartą z D. M., współwłaścicielem i zarazem jedynym użytkownikiem uszkodzonego pojazdu i celem wykazania powyższej okoliczności powód przedłożył umowę o przelew wierzytelności z polisy OC tytułem pokrycia kosztów wynajmu zastępczego z dnia 16 czerwca 2014 roku. Mając na uwadze zarzut pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. dotyczący nie wykazania przez powoda, że osoba zawierająca umowę przelewu wierzytelności – S. K., była uprawniona do jego reprezentowania, to w ocenie Sądu zarzut ten jest niezasadny. Jak wynika bowiem z oświadczenia z dnia 16 października 2015 roku (k. 61 akt), powód Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. reprezentowany przez J. S. (pełnomocnictwo z dnia 31 stycznia 2013 roku – k. 59-60 akt), potwierdził zawarcie w imieniu i na rzecz powoda przez S. K. przedmiotowej umowy cesji z dnia 16 czerwca 2014 roku.

Zgodnie z treścią art. 103 § 1 k.c. jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Na marginesie wskazać tylko należy, że skoro ani umowa najmu pojazdu zastępczego, ani umowa przelewu wierzytelności nie wymagają dla swojej ważności zachowania szczególnej formy, formy takiej nie wymaga również potwierdzenie tych umów, a więc mogłyby być one również dokonane poprzez czynności konkludentne takie jak np. wytoczenie powództwa w oparciu o te umowy.

Zasada odpowiedzialności pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, będzie miała zatem treść art. 361 § 2 k.c., ustanawiającego zasadę pełnej kompensacji szkody oraz treść art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego. Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w

ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy.

Zasada pełnej kompensacji szkody przemawia więc za przyjęciem stanowiska o obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych, tj. niezbędnych do czasowego używania zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. Przy czym odszkodowanie należy się tylko w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Będzie to więc odszkodowanie, które należy przyznać za taki czas, jaki odpowiada okresowi pomiędzy dniem wyrządzenia szkody a dniem naprawienia pojazdu, biorąc pod uwagę wszelkie technologiczne uwarunkowania związane z jego przywróceniem do stanu poprzedniego oraz z przeprowadzeniem postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odpowiedzialność za szkodę w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego ubezpieczyciel ponosi jedynie w takim zakresie, w jakim najem pojazdu zastępczego pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Pogląd ten należy w pełni podzielić, albowiem adekwatny związek przyczynowy wyznacza granice odpowiedzialności odszkodowawczej. W niniejszej sprawie, jak wynika z przytoczonych wyżej okoliczności sprawy, koszty najmu pojazdu zastępczego pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

Rozstrzygając zatem kwestię uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Mając powyższe na względzie Sąd ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oparł się w całości na opinii biegłego sądowego K. K., z której wynikało, że uzasadniony okres naprawy przedmiotowego pojazdu powinien obejmować 5 dni, tj. :

- 1 dzień – przyjęcie uszkodzonego pojazdu do serwisu (czas organizacyjny – 16 czerwca 2014 roku),
- 2 dni – odbiór zamówionych części zamiennych, naprawa pojazdu (17 czerwca 2014 roku – 18 czerwca 2014 roku),
- 1 dzień – dzień wolny od pracy (dzień Bożego Ciała – 19 czerwca 2014 roku),
- 1 dzień – wydanie naprawionego pojazdu (czas organizacyjny – 20 czerwca 2014 roku).

W związku z powyższym uznać należało, że w niniejszej sprawie zasadny był najem pojazdu zastępczego w okresie 5 dni, przy uwzględnieniu stawki w wysokości 159,90 złotych brutto (stawka nie była kwestionowana), a zatem powodowi Towarzystwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowo – akcyjnej z siedzibą w G. należało się odszkodowanie w wysokości 799,50 złotych brutto. Mając na uwadze, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 639,60 złotych brutto tytułem najmu pojazdu zastępczego, przyjąć należało, że pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zobowiązany jest do zapłaty jeszcze kwoty 159,90 złotych brutto.

Uwzględniając powyższe, Sąd na podstawie przepisów art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i art. 805 k.c. w zw. z art. 481 k.c. orzekł jak w punkcie I wyroku zasądając od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda Towarzystwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 159,90 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 09 listopada 2014 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd w punkcie II wyroku na mocy art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. stosowanych a contrario oddalił w tym zakresie powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z którą każda ze stron powinna ponieść koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę.

W niniejszej sprawie powód Towarzystwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej z siedzibą w G. wygrał sprawę w 14,29% (zasądzona kwota stanowi 14,29% kwoty dochodzonej pozwem). Natomiast pozwany wygrał sprawę w 85,71%, tj. w zakresie, w jakim Sąd oddalił przedmiotowe powództwo. W świetle powyższego, powodowi należy się zwrot w 14,29% poniesionych przez niego kosztów, zaś pozwanemu należy się zwrot poniesionych przez niego kosztów w 85,71%. Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 253 złotych (56 złotych – opłata sądowa od pozwu, 180 złotych – koszty zastępstwa procesowego, 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa), zaś koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły kwotę 1 018,39 złotych (180 złotych – koszty zastępstwa procesowego, 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 821,39 złotych – wykorzystana część zaliczki uiszczonej na poczet kosztów opinii biegłego sądowego, pozostała część w kwocie 678,61 złotych zostanie zwrócona pozwanemu na mocy zarządzenia z dnia 01 lutego 2017 roku po uprawomocnieniu się wyroku). Powodowi zatem należy się od pozwanego kwota 36,15 złotych tytułem zwrotu w 14,29% poniesionych przez niego kosztów, zaś pozwanemu należy się od powoda kwota 872,39 złotych tytułem zwrotu w 85,71% poniesionych przez niego kosztów. Kompensując obie kwoty, powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 872,86 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz od powoda w punkcie III wyroku, stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów. Niewykorzystana zaliczka uiszczona przez powoda na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1 500 złotych zostanie zwrócona powodowi na podstawie zarządzenia z dnia 01 lutego 2017 roku po uprawomocnieniu się wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 13 lutego 2017 roku